

ganske kort refererede denne Sag, var det for derved yderligere at illustrere Stephensens Forhørsvirksomhed i den Sag, som jeg ganske særlig vilde fremdrage for det høje Ting.

Nu hævder den højtærede Minister, at det ikke er givet, at de to Middelfart-Drengene er uskyldige i det paagældende Tyveri, idet det har vist sig, at Drengen fra Odense, som senere har tilstaaet at have begaaet Tyveriet, har paaløjet sig selv Tyverier andre Steder; det var derfor muligt, mente den højtærede Justitsminister, at han ogsaa havde paaløjet sig Tyveriet i Middelfart. Til Belysning heraf skal jeg anføre, hvad der staar i Rapporten fra Odense om Odense-Drengens Tyveri i Middelfart. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse en Del af denne Rapport. Der staar følgende: „Den 14. Oktober erkender Børge Peter Bjørn, født 9. Novbr. 1901 i Odense, fra et Køkken bag en Butik — vistnok en Viktualieforretning — paa Hovedgaden i Middelfart om Aftenen den 20. September ved 7—8 Tiden at have tilvendt sig en Sparebøsse (rød Postkasse), indeholdende 12—14 Kr. Han gik fra Gaden i tyvagtig Hensigt ind i Ejendommen og skaffede sig fra Porten eller Gangen gennem en uaf-laaset Dør Adgang til Køkkenet, hvor Sparebøssen hang paa Væggen, hvorefter han forlod Ejendommen ad samme Vej. Han opbrød Bøssen og kastede den bort efter at have taget Pengene, der vistnok androg ca. 14 Kr. — han talte dem ikke —, hvilke Penge han forbrugte til Spisevarer og andet.“ Derefter refereres i Rapporten et Par andre Tyverier, som Drengen har begaaet i Middelfart, og de nærmere Omstændigheder herved. Det er paa denne Rapport, jeg har bygget mine Udtalelser om Politimester Stephensens Forhørsvirksomhed i denne Sag. Rapporten stemmer overens med det virkelig passerede, hvortil kommer, at den odenseanske Opdagelsesbetjent Hr. Veigel, som har optaget denne Rapport, intet kendte til de paagældende Tyverier i Middelfart og derfor ikke kunde paavirke Drengen Børge til at tilstaa noget, han ikke havde gjort. Ærede Medlemmer vil sikkert indrømme, at naar Drengen i Odense uden Paavirkning fra Forhørsdommeren, idet denne ikke kendte de nærmere Omstændigheder, kan give denne detaillerede Beskrivelse af, hvorledes han har begaaet Tyveriet, kan der neppe være nogen Tvivl om, at det er ham, der har begaaet det. Hvorledes skulde han ellers saaledes kunne beskrive

alt, hvad der er sket ved den Lejlighed? Jeg skal desuden erindre om, hvad jeg oplyste før, og hvad dog ogsaa har sin store Betydning i denne Sag, at Drengenes Forældre paastaar, at de den 20. September, da Tyveriet foregik, var i deres Hjem om Aftenen efter Kl. 6. Det forekommer mig, at disse Kendsgeneringer taler et tydeligt Sprog, og jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han ikke finder Anledning til at lade en særlig Dommer søge at skaffe Lys i Sagen — denne Sag, i hvilken den højtærede Minister mener, man ikke kan dømme paa Grundlag af det, der allerede foreligger. Det forekommer mig, at det er nødvendigt at skaffe den fulde Klarhed til Veje, som den højtærede Minister mener, der mangler, for derved at faa konstateret, om den paagældende Forhørsdommer virkelig kan sidde og i sin egen Hjerne konstruere disse mange enkelte nærmere Omstændigheder ved Tyveriet, faa de paagældende Drengene til at sige Ja dertil og altsaa vedgaa en saadan Forbrydelse. Det er jo ikke alene disse Drengene, Sagen angaar. Jeg mener i det hele taget, at en Dommer, der præsterer den Slags Forhørsresultater, maa for Fremtiden være umulig i dansk Retspleje; for kan han bære sig saadan ad i det enkelte Tilfælde, er der i Virkeligheden ingen Grænse for, hvilke Ulykker han i Fremtiden kan gøre.

Naar jeg før spurgte den højtærede Minister, om han, hvis Staten vedblivende skal have den Mand i sit Arbejde, ikke kunde faa ham ansat i et andet Embede, hvor han ikke kan gøre Ulykker, ja, saa mener jeg fremdeles, at det kunde vel nok lade sig gøre. Nu falder jo Dommen i Sadelmager Johansens Sag, og forhaabentlig kommer der Lys i denne Affære; saa maa man vel eventuelt paa en eller anden Maade kunne blive fri for Hr. Stephensen i Middelfart.

Pinstrup: Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister ikke kan anlægge andet Synspunkt paa det Spørgsmaal, jeg har talt om her, end at det er Hensynet til at fiske Stemmer i min Valgkreds, som leder mig. Det er ikke noget særlig overlegent Synspunkt at betragte det fra og heller ikke noget særlig sagligt. Det er jo ogsaa hændt den højtærede Justitsminister, at han som Folketingsmand har talt for et sagligt, lokalt Spørgsmaal vedrørende hans Kreds. Jeg husker, at forleden Aar, da der var Tale om Nedlæggelse af Posthuse, var den højtærede Justitsminister, som den